

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Türk Hava Yollari A.O. (Turkish Airlines Inc.)**, se sídlem Yesilkoy, Atatürk Airport, Turecká republika, zastoupen JUDr. Petrou Korejzovou, advokátkou se sídlem Korunní 810/104, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2010, č. j. OAM-567-4/SŘ-2010,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2010, č. j. OAM-567-4/SŘ-2010, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 036,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Petry Korejzové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2010, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátem cizinecké policie letiště Praha – Ruzyně ze dne 4. 8. 2010, č. j. CPR-5402-6/ČJ-2010-004112-SD, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč za správní delikt podle ust. § 156 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Deliktu se žalobkyně dopustila tím, že dne 13. 4. 2010 dopravila linkou TK 1767 z Istanbulu na letiště Praha – Ruzyně cestující paní O. F., státní

příslušníci Turecké republiky, bez platného víza, ačkoliv zákon vízum požaduje. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že cizinka se při hraniční kontrole prokázala cestovním pasem s vyznačeným schengenským vízem č. 039122503, typu C, počet vstupů MULT, délka pobytu 15 dní, platným od 6. 3. 2010 do 5. 4. 2010, které ji neopravňovalo dne 13. 4. 2010 ke vstupu a pobytu na území České republiky. Žalobkyně považovala rozhodnutí o udělení pokuty za nezákonné v otázce výše pokuty, kdy jednak nebyla dostatečně odůvodněna výše pokuty a jednak tato výše nebyla přiměřená v porovnání s jinými případy, kdy například za dopravení osoby s padělaným pobytovým povolením byla uložena pokuta ve výši 250 000,- Kč, a poukázala na řadu obdobných případů, kdy byla běžně ukládána pokuta ve výši 100 000,- Kč.

Odvolací orgán se zabýval otázkou předchozí odlišné rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně a zjistil, že ten posuzoval jednotlivé případy individuálně, přičemž v žalobkynině namítaných případech nešlo o identické okolnosti, neboť ve většině případů byli na území dopraveni cizinci před začátkem platnosti udělených víz a správní orgán dospěl k závěru, že tito cizinci nepředstavovali z hlediska nelegální migrace závažné nebezpečí. S ohledem na zjištěné skutečnosti a stupeň nebezpečnosti případu z hlediska nelegální migrace pak žalovaný pokládal pokutu ve výši 200 000,- Kč za správnou.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně uvedla, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné a nesprávné, a to zejména v otázce výše pokuty udělené za správní delikt. Výši udělené pokuty, a to zejména při porovnání s jinými správními řízeními v obdobných případech považuje za zarážející. Pokuta ve výši 200.000,- Kč byla účastníku řízení udělena např. za dopravení cestujícího s padělaným pasem (např. řízení č.j. CPR-11587/ČJ-2009-004112-SD), za dopravení osoby s padělaným pobytovým povolením/vízem dostal účastník opakovaně pokutu ve výši 250.000,- Kč (např. řízení č.j. CPR-12253/ČJ-2009-004112-SD, CPR-8856/ČJ-2009-004112-SD, CPR-5450/ČJ-2009-004112-SD a další). Z hlediska nelegální migrace, možné kriminality apod. představuje projednávaný případ tureckého občana (Turecko je jedním z adeptů na vstup do EU) významně nižší stupeň nebezpečnosti pro Českou republiku než jiné případy. Je zcela zjevné, že tato osoba nepředstavuje žádné nebezpečí pro Českou republiku. Toto potvrzuje i skutečnost, že zadržené osobě bylo vízum legálně uděleno, problém je však v již zaniklé platnosti tohoto víza. Udělená pokuta tyto skutečnosti a disproporci mezi výše uvedenými případy a tímto případem evidentně nereflektuje. V případech, kdy došlo ke vstupu osoby bez platného víza a nejde-li o padělání cestovních dokladů a nejsou-li dána rizika z hlediska bezpečnosti státu, je udělována pokuta na spodní hranici ve výši 100.000,- Kč - jedná se např. o řízení č.j. CPR-10513/ČJ-2009-004112-SD, CPR-14823/ČJ-2009-004112-SD, CPR-11475/ČJ-2009-004112-SD, CPR-13587/ČJ-2009-004112-SD, CPR-12909/ČJ-2009-004112-SD, CPR-10653/ČJ-2009-004112-SD, CPR-9710/ČJ-2009-004112-SD, CPR-6468/ČJ-2009-004112-SD, CPR-4714/ČJ-2009-004112-SD, CPR-5857/ČJ-2009-004112-SD, CPR-2334/ČJ-2010-004112-SD a CPR-9664/ČJ-2010-004112-SD. Tato rozhodnutí se týkají jak vstupu před platností uděleného víza, tak vstupu krátce po této platnosti. Vždy byla udělena pokuta ve výši 100.000,- Kč. Žalobkyně nevidí důvod, proč správní orgán v tomto případě rovněž nezvolil nižší pokutu, zejména s ohledem na předchozí rozhodovací praxi. Jak z hlediska bezpečnosti státu, tak z hlediska předpisů o pohybu a pobytu cizinců jde v daném případě o totožné přestupky (cestující s úplatným cestovním dokladem, ale bez platného požadovaného víza). Rozhodnutí Policie ČR v

projednávaném případě tak žalobkyně považuje za exces z rozhodovací praxe. Postup Policie ČR je v rozporu se zásadou právní jistoty účastníků řízení, principem předvídatelnosti správních rozhodnutí (legitimního očekávání) a zásadou, že v obdobných případech má být rozhodováno obdobně (srov. ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu). Z uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného ze dne 21.10.2010, tak jemu předcházející rozhodnutí ze dne 4. 8. 2010 se a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a ztotožnil se argumentací v napadeném rozhodnutí s tím, že ohledně výše sankce bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu, povaze a četnosti správních deliktů, přičemž na základě obdobných sankcí se nejví jako nepřiměřená.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně a napadené rozhodnutí proto rozsudkem ze dne 14. 12. 2014, č. j. 8A 257/2010-27, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Na základě kasační stížnosti žalovaného rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 15. 5. 2015, č. j. 5 As 14/2015 – 25, výše označený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud především konstatoval, že „*Městský soud hodnotil předchozí žalobci uložené pokuty poněkud zkratkovitě, a to pouze podle toho, jak bylo rozhodováno v případech cizinců, kteří přicestovali s padělanými/pozměněnými vízy, nebo zda byla víza pouze neplatná v daný okamžik vstupu. Za dopravené cizince s padělanými/pozměněnými vízy byly stěžovatelem žalobci ukládány pokuty ve výši 200 000 Kč, resp. 250 000 Kč, a za cizince dopravené s vízy ještě nebo už neplatnými pokuty ve výši 100 000 Kč. Přísně vzato v těchto intencích by se závěr stěžovatele ohledně výše pokuty vskutku jevil v rozporu s jeho dosavadní praxí a výše pokuty v daném případě by byla nepřiměřená, resp. odchylná od obdobných případů.*

Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán je nepochybně povinen respektovat zásadu rovného přístupu a nestranného postupu, jakož i zásadu legitimního očekávání, tedy aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tyto zásady však nelze chápat izolovaně; každý případ je vždy jedinečný a jeho řešení musí vycházet z konkrétních okolností a skutečností zjištěných správním orgánem. Tyto okolnosti stěžovatel rovněž zmiňuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že v dané věci se jedná o otázku správního trestání, je tedy třeba vycházet vždy z individualizace pachatele, skutku i individualizace trestu. Pro uložení sankce tedy není a priori rozhodné jaká sankce byla uložena v jiných případech, ale správní orgán je povinen především vždy v každém konkrétním případě odůvodnit výši sankce, kterou ukládá; přitom je povinen brát v potaz i výše zmiňovanou zásadu legitimního očekávání a stejného zacházení. Rovněž tak předmětem přezkumu má být zásadně přiměřenost, resp. zákonnost sankce s ohledem na konkrétní skutková zjištění, nikoli bez dalšího pouze to, zda správní orgán uložil v obdobné věci sankci v jiné výši (nutno konstatovat, že v tomto směru ve zcela obecné rovině vedl žalobce i své žalobní námitky). Není pochyb o tom, že pokud tak správní orgán učiní, tedy

ve shodné věci uloží bez dalšího pokutu v zásadě odlišné výši, aniž by své rozhodnutí odůvodnil, je takový postup třeba označit za svévolný a v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.

V daném případě však výši uložené pokuty odůvodnil správní orgán i dalšími skutečnostmi. V odůvodnění správního rozhodnutí na str. 2 se výslovně uvádí, že při stanovení výše pokuty přihlédl správní orgán ke všem okolnostem případu (které byly popsány ve vymezení skutku), k povaze a četnosti správních deliktů letecké společnosti, povaze správního deliktu a skutečnosti, že absence platného víza je hodnocena jako nedostatek v dokladech cizince, který je při standardně prováděné kontrole snadno odhalitelný, a tedy, že dopravce své povinnosti zanedbal; dopravení cizince bez platného víza je posuzováno jako závažný správní delikt. Dále se v odůvodnění správního rozhodnutí zabýval správní orgán i tím, zda existují liberační důvody, tzn., zda žalobce prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránil; tyto důvody neshledal. Správní orgán tak uzavřel, že s ohledem na uvedené považuje pokutu uloženou ve výši 200 000 Kč (z možného rozpětí 100 000 až 500 000 Kč; § 156 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) za přiměřenou.

Rovněž z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele vyplývá, že se otázkou výše a přiměřenosti pokuty zabýval, přitom stěžovatel tak činil rovněž v intencích § 2 odst. 4 správního řádu; v této souvislosti odůvodnil, poté, kdy měl k dispozici předmětná rozhodnutí, jichž se žalobce dovolával, proč se nejednalo o identické případy, a odlišnosti, které jsou zohledňovány při ukládání pokut, vyložil.

Ze spisového materiálu se přitom podává, že systematika ukládání pokut správním orgánem je jiná, než dovodil městský soud; nejenže stěžovatel rozděluje cizince podle toho, zda mají padělané/pozměněné vízum nebo pouze v daný okamžik neplatné, ale u neplatných víz zohledňuje i to, zda vízum začne platit v budoucnu a cizinec pouze přicestoval dřív před platností víza nebo cizinec přicestoval až po uplynutí platnosti víza a vízum již nebude v budoucnu platné. Tuto systematiku lze vysledovat i v rozhodnutích uváděných žalobcem v odvolání, jimiž se stěžovatel zabýval.

Odlišností systémovou, krom již výše uvedené nutné individualizace výše pokuty, tedy byla i skutečnost, že v případech, kdy byli cizinci zadrženi před začátkem platnosti udělených víz, byla pokuta stanovená žalobci nižší než v případech, kdy byli cizinci zadrženi po skončení jejich platnosti, a to s ohledem na závažnost pochybení. Tyto skutečnosti městský soud nebral v potaz a dovodil nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu 1. stupně i rozhodnutí stěžovatele.

Vzhledem ke skutečnosti, že městský soud, přestože sám toto zdůvodnění stěžovatele při posuzování jednotlivých případů na straně 2 (druhý odstavec) svého rozsudku uvedl, zcela je pominul při přezkoumávání napadeného rozhodnutí.

Pokud se zdůvodněním stěžovatele městský soud ve svém rozsudku nezabýval (byť je bez dalšího sám konstatoval), ač takové zdůvodnění napadené rozhodnutí obsahovalo, a rozhodnutí stěžovatele bez dalšího zrušil (právě pro absenci zdůvodnění), je jeho rozsudek nepřezkoumatelný; městský soud nezohlednil veškeré skutečnosti uvedené v rozhodnutí žalovaného a svůj rozsudek řádně neodůvodnil.

Městský soud v Praze tedy v dalším řízení znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, a to s přihlédnutím k pokynům Nejvyššího správního soudu, a shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Důvodem je skutečnost, že v odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný nevypořádal s tím, že v projednávané věci byla žalobkyni uložena pokuta ve výši přibližně dvakrát vyšší, než jaká jí byla uložena v obdobných případech.

Soud nařídil k projednání věci jednání, které se uskutečnilo dne 1. října 2015 a během něhož žalobkyně setrvala na svém skutkovém i právním stanovisku. Zástupce žalovaného se k jednání nedostavil, a soud proto vzal v úvahu stanovisko žalovaného ve vyjádření k žalobě.

Městský soud především konstatoval, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobkyně porušila ustanovení zákona o pobytu cizinců o odpovědnosti leteckého dopravce za dopravení cizince, který nemá cestovní doklad nebo vízum. Žalobkyně nerozporovala skutková zjištění ohledně dopravení paní O. F. na území České republiky po uplynutí platnosti jejího víza. Předmětem sporu byla pouze výše uložené pokuty, resp. její přiměřenost jak vůči deliktu, tak předchozí rozhodovací praxi.

Podle ust. § 104 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném do 31. 12. 2010, letecký dopravce nesmí na území dopravit cizince, který nemá cestovní doklad nebo vízum, je-li vzhledem k účelu a cíli cesty potřebné nebo je-li podmínkou pobytu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště na území.

Podle ust. § 156 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dopravce se dopustí správního deliktu tím, že dopraví na území cizince bez víza, ačkoli zákon vízum vyžaduje.

Podle ust. § 157b odst. 2 zákona o pobytu cizinců při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně k odůvodnění výše pokuty uvedl, že přihlédl ke všem okolnostem případu, povaze a četnosti správních deliktů letecké společnosti, a skutečnosti, že absence platného víza je hodnocena jako nedostatek v dokladech cizince, který je při standardní kontrole snadno odhalitelný, takže tomuto problému nebyla ze strany žalobkyně věnována náležitá pozornost. Dopravení cizince bez platného víza je správním orgánem posuzováno jako závažný správní delikt.

Žalovaný správní orgán se v rámci odvolacího řízení zabýval i hodnocením předchozí rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně právě z hlediska výše ukládaných pokut, k čemuž jsou ve spise založeny kopie třinácti rozhodnutí vydaných v letech 2009 a 2010, jimiž byla žalobkyně postižena za porušení ust. § 156 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z těchto písemností soud zjistil, že v čtyřech případech byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč, resp. 250 000,- Kč za to, že na území České republiky dopravila cizince, prokazující se padělanými či pozměněnými doklady či padělanými vízy. Naopak v devíti případech byla žalobkyně postižena pokutami ve výši

100 000,- Kč za to, že na území České republiky dopravila cizince v době, kdy jejich řádně získaná víza ještě nebyla platná, anebo v době, kdy již doba jejich platnosti vypršela (viz rozhodnutí č.j. CPR-2334/ČJ-2010-004112-SD, č. j. CPR-14823/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-13587/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-6468/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-5857/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-4714/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-9710/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-12909/ČJ-2009-004112-SD a č. j. CPR-10653/ČJ-2009-004112-SD).

Pokud jde tedy o odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je zřejmé, že obsahuje argumentaci k odůvodnění výše uložené sankce, avšak tato argumentace je podle názoru soudu naprosto formální a nekonkrétní. Správní orgán nijak nekonkretizoval ony *všechny okolnosti případu*, a tudíž ani nemohl jakkoliv specifikovat, v jakém smyslu k nim přihlédl a co z nich vyvodil. Tvrdil-li tedy správní orgán I. stupně, že přihlédl k „*povaze a četnosti správních deliktů letecké společnosti*“, pak tuto *povahu* správních deliktů nijak nespecifikoval, takže není ani jasné, co z ní vyvodil. Údajně zohledněnou *četnost* správních deliktů žalobce pak vůbec nekvantifikoval, takže ani není zřejmé, zda jde u žalobkyně o delikt častý anebo spíš ojedinělý. Navíc musí soud zdůraznit, že tvrzení o tom, že správní orgán I. stupně přihlédl k „*povaze a četnosti správních deliktů letecké společnosti*“ se nachází v odůvodnění téměř všech jeho rozhodnutí, která jsou založena ve správním spise anebo která předložila žalobkyně v průběhu řízení před soudem, rovněž bez bližší specifikace, a to ačkoliv se tato rozhodnutí týkají rozdílných skutků. Podle názoru soudu se tedy jedná jen o formální obrat, standardně užívaný správním orgánem I. stupně. Tuto frázi bez věcného obsahu proto soud nemohl považovat za relevantní odůvodnění ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu, a v tomto směru tedy shledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž tuto jeho vadu žalovaný odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí neodstranil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný sice uvedl, že se jedná o odlišný případ, než jakými argumentovala žalobkyně, avšak tuto odlišnost dostatečně nevyložil a neodůvodnil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomu pouze uvedl, že „*v odvolatelem namítaných případech nešlo o identické okolnosti, neboť ve většině případů byli na území dopraveni cizinci před začátkem platnosti udělených víz a správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že přepravení cizinci nepředstavovali z hlediska nelegální migrace závažné nebezpečí*“.

Soud konstatuje, že v případě paní O. F. se jednalo o věc odlišnou v tom, že tato cizinka byla dopravena na území České republiky poté, co její vízum pozbylo platnosti v důsledku uplynutí času. Ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný ovšem nijak nevyložili, proč a jak tato skutečnost ovlivnila míru závažnosti nebezpečí této cizinky z hlediska nelegální migrace. Pokud totiž v předchozích případech cizinců dopravených před začátkem platnosti udělených víz neshledal správní orgán I. stupně z hlediska nelegální migrace takové nebezpečí, pak by z této argumentace vyplývalo, že v případě paní O. F. naopak nebezpečí – a to *závažné* – shledáno bylo. K tomu však správní orgány obou stupňů nic konkrétního neuvedly, takže z jejich rozhodnutí se vůbec nelze dovědět, o jaké nebezpečí se mělo jednat. I v odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy zůstaly úvahy žalovaného jen v rovině obecných a nekonkrétních tvrzení, z nichž nelze nic určitého vyvodit.

Dále soud konstatoval, že pokud jde o dřívější rozhodnutí orgánů cizinecké policie, jimiž žalobkyně argumentovala a jež jsou založena ve správním spisu, byla vydána v případech, které nejsou typově shodné s případem, který je předmětem napadeného rozhodnutí. Tuto skutečnost nelze přehlížet, a není tedy možné, pokud jde o výši sankce, aktuálně projednávanou věc pouze mechanicky srovnávat s těmito dřívějšími případy, lze však takové srovnání použít podpůrně.

Soud se proto znovu zabýval obsahem rozhodnutí, jejichž kopie jsou založeny ve správním spise a konstatoval tyto skutečnosti:

- 1) rozhodnutím ze dne 5. 2. 2010, č. j. CPR-12252-15/ČJ-200-004112-SD, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 250 000,- Kč v souvislosti s tím, že na území České republiky dopravila cizinku bez platného víza, s pobytoým povolením k dlouhodobému pobytu ve Španělsku, vystaveným však pro jinou osobu;
- 2) rozhodnutím ze dne 24. 1. 2010, č. j. CPR-11587-7/ČJ-2009-004112-SD, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč v souvislosti s tím, že na území České republiky dopravila cizince s pozměněným cestovním dokladem jiné osoby;
- 3) rozhodnutím ze dne 1. 10. 2009, č. j. CPR-8856-6/ČJ-2009-004112-SD, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 250 000,- Kč v souvislosti s tím, že na území České republiky dopravila cizince s padělaným pobytoým povolením;
- 4) rozhodnutím ze dne 30. 7. 2009, č. j. CPR-5450-9/ČJ-2009-004112-SD, byly žalobkyni uloženy dvě pokuty po 250 000,- Kč v souvislosti s tím, že na území České republiky dopravila dva cizince, kteří nebylo oprávněnými držiteli povolení k pobytu.

Ve těchto čtyřech případech tedy byly pokuty uloženy za to, že žalobkyně dopravila na území České republiky cizince s padělanými či pozměněnými doklady, anebo s doklady, které byly vystaveny jiným osobám.

Dále soud shledal, že rozhodnutími č.j. CPR-2334/ČJ-2010-004112-SD, č. j. CPR-14823/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-13587/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-6468/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-5857/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-9710/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-12909/ČJ-2009-004112-SD a č. j. CPR-10653/ČJ-2009-004112-SD byly žalobkyni uloženy pokuty ve výši 100 000,- Kč za to, že na území České republiky dopravila cizince sice s řádnými cestovními doklady a řádně vystavenými povoleními k pobytu, avšak v době, kdy tato povolení *ještě* nebyla platná.

Dále soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 28. 7. 2009, č. j. CPR-4714/ČJ-2009-004112-SD, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 100 000,- Kč za to, že na území České republiky dopravila cizinku s řádným cestovním dokladem a řádně vystaveným povolením k pobytu, které však *již* pozbylo platnosti.

Lze tedy konstatovat, že v průběhu let 2009 a 2010 vydaly orgány cizinecké policie rozhodnutí, jimiž sankcionovaly žalobkyni za správní delikt podle ust. § 156 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jež lze rozdělit do tří skupin:

- 1) cizinci s pozměněnými či padělanými doklady, sankce ve výši 200 000,- Kč, resp. 250 000,- Kč;
- 2) cizinci s řádně vystavenými doklady, před dobou platnosti víza, sankce 100 000,- Kč;
- 3) cizinci s řádně vystavenými doklady, po době platnosti víza, sankce 100 000,- Kč.

Pokud jde o případ paní O. F., v souvislosti s nímž bylo vydáno napadené rozhodnutí, tam byla pokuta uložena za to, že žalobkyně dopravila na území České republiky cizinku sice s řádně vystavenými doklady, avšak po době platnosti víza. Případ paní O. F. není nijak obdobný těm, v nichž byly žalobkyni uloženy pokuty ve výši 200 000,- Kč, resp. 250 000,- Kč. Soud musí zdůraznit, že orgány cizinecké policie shledaly, že se paní O. F. prokázala platným cestovním pasem a schengenským vízem, řádně vystaveným na dobu od 6. 3. 2010 do 5. 4. 2010. Ani její cestovní doklad, ani její vízum tedy nebyly ani pozměněny či padělány, ani nebyly vystaveny pro jinou osobu. Mezi případem paní O. F. na straně jedné a případy, v nichž byla vydána rozhodnutí č. j. CPR-12252-15/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-11587-7/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-8856-6/ČJ-2009-004112-SD a č. j. CPR-5450-9/ČJ-2009-004112-SD na straně druhé tedy neexistuje žádná podobnost, která by bez další a podrobné argumentace odůvodňovala uložení pokuty rovněž ve výši 200 000,- Kč. Jak vyloženo výše, žádná taková další argumentace není ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani v rozhodnutím napadeném, uvedena.

Naopak je zjevné, že případ paní O. F. je typově shodný s tím, v němž byla rozhodnutím ze dne 28. 7. 2009, č. j. CPR-4714/ČJ-2009-004112-SD, žalobkyni uložena pokuta ve výši 100 000,- Kč. Jestliže v tomto případě byla pokuta ve výši 100 000,- Kč považována za přiměřenou věci, není zřejmé, proč ve skutkově obdobném případě paní O. F. považoval správní orgán I. stupně, resp. žalovaný, za nutné uložit pokutu ve výši dvojnásobné. Pokud pro takový postup existovaly relevantní důvody, nebyly ze strany správních orgánů sděleny. Argumentace správního orgánu I. stupně se omezila jen na obecné a nekonkrétní tvrzení o přihlédnutí „ke všem okolnostem případu, povaze a četnosti správních deliktů letecké společnosti“, k čemuž odvolací správní orgán doplnil jediné konkrétní tvrzení, a sice, že „v namítaných případech přepravování cizinci nepředstavovali z hlediska nelegální migrace závažné nebezpečí“. Jak již bylo vyloženo výše, chtěl-li tím žalovaný vyjádřit to, že v případě paní O. F. naopak bylo *závažné nebezpečí* z hlediska nelegální migrace shledáno, měl to dostatečně vyargumentovat. Jelikož tak ale neučinil, soudu nezbyvá než konstatovat, že toto tvrzení žalovaného rovněž zůstalo pouze prohlášením bez konkrétního obsahu. Ostatní tvrzení žalovaného na str. 3 odůvodnění jsou jen konstatováními o skutečnostech, které jsou obecné a pro případ paní O. F. nijak individuální – např. prohlášení o povinnosti leteckého dopravce zabezpečit kontrolu cestovních dokladů: jakkoliv je věcně správné, týká se obecně všech případů, v nichž orgány cizinecké policie vydaly shora zmíněná rozhodnutí.

Dále soud poukázal na to, co Nejvyšší správní soud uvedl ohledně individualizace pachatele, skutku i individualizace trestu, kdy pro uložení sankce není a priori rozhodné jaká sankce byla uložena v jiných případech, ale správní orgán je povinen především vždy v každém konkrétním případě odůvodnit výši sankce, kterou ukládá, přičemž musí brát v úvahu i zásadu legitimního očekávání a stejného zacházení.

Požadavkům na individualizaci skutku i trestu však žalovaný nedostál, neboť - jak vyloženo výše - sice v případě paní O. F. uložil pokutu výrazně vyšší, než v obdobných případech, avšak nijak konkrétně a srozumitelně nevyložil, v čem spočívá taková individuální odlišnost tohoto případu, která vyšší pokutu odůvodňuje. Soud připouští, že v případě paní O. F. mohly existovat individuální okolnosti, které by takovou výši pokuty odůvodňovaly, avšak z obsahu správního spisu nejsou zjevné a správní orgány je nijak výslovně nezmínily. Takovou okolností přitom nemůže být

pouhá skutečnost, že paní O. F. byla dopravena na území České republiky po uplynutí platnosti víza, protože i v takovém případě považoval žalovaný ve své předchozí rozhodovací praxi za přiměřenou pokutu právě ve výši 100 000,- Kč, jak je zřejmé z jeho rozhodnutí ze dne 28. 7. 2009, č. j. CPR-4714/ČJ-2009-004112-SD, nikoliv tedy 200 000,- Kč jako ve věci nyní rozhodované.

Nad rámec těchto skutečností soud poukazuje na to, že žalobkyně při jednání dne 1. října 2015 předložila soudu kopie několika rozhodnutí vesměs z roku 2015, jimiž byla sankcionována za porušení ust. § 156 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ve všech případech šlo o to, že cizinci dopravení na území České republiky neměli žádná víza nebo pobytová povolení, případně ani cestovní pas, anebo se prokázali padělaným pasem. Dokonce i v těchto případech byly žalobkyni uloženy pokuty „pouze“ ve výši 100 000,- Kč, resp. 150 000,- Kč v případě cizince s padělaným pasem, nikoliv tedy 200 000,- Kč. Pro srovnání zde soud opět považuje za nutné připomenout, že paní O. F. byla na území České republiky dopravena s řádným cestovním dokladem a s vyznačeným schengenským vízem, platným od 6. 3. 2010 do 5. 4. 2010, takže se nejednalo o případ padělaného cestovního dokladu anebo podvodně získaného víza. Skutečnost, že vízum paní O. F. nebylo již v době jejího vstupu do ČR platné, nepochybně znamená porušení zákona o pobytu cizinců, o tom ostatně není ve věci sporu, ale není zřejmé, jaká individuální okolnost právě jejího případu vedla žalovaného, resp. správní orgán I., k tomu, aby uložila pokutu ve výši 200 000,- Kč.

Za tohoto stavu věci proto Městský soud v Praze dospěl k závěru, že i poté, co přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích pokynů uložených mu Nejvyšším správním soudem, nezbylo mu než napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátce za dva úkony právní služby po 2100,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby) a za dva úkony po 3100,- Kč (vyjádření ke kasační stížnosti, účast u jednání) a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 16 036,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně JUDr. Petry Korejzové, advokátky.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. října 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová